

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16903/2023
27.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Јовановић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Паркинг сервис“ Врање, чији је пуномоћник Миомир Тасић, адвокат из ..., ради исплате дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2392/22 од 07.04.2023. године, у седници одржаној 27.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2392/22 од 07.04.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2392/22 од 07.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 5346/21 од 06.09.2022. године, ставом првим изреке, одржано је на снази у целости решење о платном налогу Основног суда у Врању Пл 94/2021 од 22.11.2021. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 32.500,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Виши суд у Врању је пресудом Гж 2392/22 од 07.04.2023. године, ставом првим изреке, преиначио пресуду Основног суда у Врању П 5346/21 од 06.09.2022. године у ставу првом изреке, тако што је укинуо решење о платном налогу Основног суда у Врању Пл 94/2021 од 22.11.2021. године за износ главног дуга од 6.000,00 динара са законском затезном каматом од 08.07.2021. године до исплате и у том делу одбио тужбени захтев тужиоца као неоснован, док је у преосталом делу става првог изреке првостепену пресуду потврдио а жалбу туженог одбио. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Врању П 5346/21 од 06.09.2022. године у ставу другом изреке, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка плати износ од

22.900,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и битних повреда одредаба парничног поступка, са предлогом да се о ревизији одлучи ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је исплата дуга на име пружених адвокатских услуга, а побијана одлука донета је применом одговарајућих одредби материјалног права на утврђено чињенично стање. Указивање ревидента на погрешну примену материјалног права није од утицаја, јер за примену института посебне ревизије није од значаја свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђења стандарда правичног суђења, што овде није случај. Битна повреда парничног поступка на коју ревидент указује у ревизији није разлог за изјављивање посебне ревизије, као ни непотпуно или погрешно утврђено чињенично стање.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Против одлуке другостепеног суда којом је одлучено о спору мале вредности ревизија није дозвољена, јер је тако прописано одредбом члана 479. став 6. истог закона.

Тужбу у овој правној ствари тужилац је поднео 03.11.2021. године, а вредност побијаног дела је 6.000,00 динара.

Имајући у виду да је ово спор мале вредности у ком се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, следи да ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу одредбе члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**